

Коговниша

науково-художній часопис

2013 рік, число 6 (80)

Супер-Мама УДПУ

Вже стала загально прийнятою нормою думка, що жінка повинна вдало поєднувати роботу, кар'єрний ріст та сімейне щастя. Але як показує практика, це вдається не кожному. Які ж секрети жіночого щастя і як вдало все поєднувати? З такими запитаннями ми звернулися до Марини Рижій, студентки 5 курсу, Наталії Петрівни Сивачук, професора, завкафедри української літератури та українознавства та Валентини Олександрівни Коваль, кандидата наук, декана факультету української філології

Марина Рижій – студентка-мама. Має двох донечок.

— Чи є народження дитини стимулом до навчання?

— Дитина — це взагалі новий стимул у житті кожної жінки. З народженням найочікуванішої людини все змінюється і, як правило, світ замикається навколо неї. Особисто про себе не можу сказати, що дитина, народжена на 3 курсі — це стимул до навчання. Навпаки, було складно, поки проходив процес адаптації до статусу "мама-студентка", якби не наполягання рідних, не витримала і залишила б навчання. Узагалі, це виснажує — поєднувати догляд за дитиною і навчальний процес — здебільшого доводиться працювати вночі. Проте, коли сьогодні я, фактично випускниця нашого університету, дивлюсь на ці три роки навчання та на своїх двох доньок, скажу впевнено: це можливо. Складно, але можливо! Наразі у мене ряд переваг: освіта, коханий чоловік, прекрасні дівчатка, а коли вийду з декрету — робота. До того ж, існує

зручна для навчання форма — індиплан, тому молодій мамі залишається лише доцільно організувати свій час.

— Коли на твою думку варто одружуватися: під час навчання чи після?

— Одруження, я вважаю, це така справа, яку планувати не потрібно. Є пропозиція коханої людини, чому зволікати? Особисто я одружилася на першому курсі, але це не вплинуло на моє навчання, до якого я завжди намагалася ставитися відповідально. До того ж підтримка коханого чоловіка під час сесії — що може бути краще?))) Тому я — за одруження у будь-який час: під час навчання та після його завершення. Головне — уміти все поєднувати.

— Щоб ти хотіла побажати сучасним матерям?

— Молоді мамі, бажати найбільшого щастя у вашому житті не стану, адже воно вже крутиться по вашій кімнаті маленьким торнадо і дзвінко заливається сміхом для вас, найріднішої мамі у світі! Побажую лише міцного здоров'я, доспаних ночей, терпіння — з ними ви матимете все й одразу!

Наталія Петрівна Сивачук – професор, завкафедри української літератури та українознавства. Має онуків.

— Що для Вас означає бути бабусею?

Бабуся — це дуже почесне звання. До бабусі треба дорости духовно, морально. Це звання зобов'язує бути відповідальним за свою родину, за їх долю, спонукає до жертвності заради рідних. Любити своїх рідних такими, як

вони є — щасливих і нещасних, розумних і легковажних, стриманих і знервованих. Бабуся є втіленням терпіння.

— Чому саме Ви намагаетесь навчити свою внучку?

— Перш за все, щоб вона була трудолюбива. Найстрашніше коли людина ледача. Тому з малечку привчаю до роботи. Все у житті потрібно досягати тільки своєю працею і силами, надіючись на свого янгола-охоронця. Я вимоглива і до себе і до внучки, вважаю її спадкоємицею нашого роду по лінії моєї мамі. Вона доглядає могили своїх прабабусь, знає свій рід, корені. Також важливо любити людей, бути доброзичливим.

— Що Ви хотіли б побажати сучасним матерям?

— Сучасним матерям — навчитися любити своїх дітей. Бути мамою — найскладніша і найвідповідальніша професія у світі, бо вивчитися можна на всіх, а на маму не вчаться. Дівчата моделюють поведінку та вчинки своїх матерів. В мене мама була дуже розумна, геніальна жінка, мені її не вистачає. Внучка на неї дуже схожа.

Головне навчити дітей любити світ: свою рідню, котику, квітку. Потрібно вчити відповідальності, і в цьому щоденному тренінгові може вирости та мама, яка любить. А також треба вміти жертвувати собою та виховувати силу волі. Невольова людина не може бути мамою, адже це весь час подолання чогось. Також нам потрібно змінювати цінності. Ідеалами повинні бути не Дженіфер Лопес чи Алла Пугачова, а Матір Божа, яка є взірцем Матері й учить нас жертвності.

Валентина Олександрівна Коваль – декан факультету української філології. Має доньку та сина.

— Чи важко поєднувати материнство із керівною посадою?

— Звичайно, важко поєднувати ролі доньки, матері, дружини, керівника. Проте людина, яка здатна працювати, яка прагне досягнути успіху в цьому житті, зуміє правильно організувати свій час. Ніколи не буде маніпулювати тим, що в неї дитина чи ще якісь інші проблеми. Ми маємо встигати все: розширювати свій кругозір, читати художню і

наукову літературу, відвідувати музеї, кіно. А ще піклуватися про своїх батьків, які виростили і виховали нас.

Одним із складників успіху є підтримка родини у всіх ваших починаннях. Ви маєте робити все разом: і готувати їжу, і займатися хатніми справами, і відпочивати. В цьому полягає єдність та сила вашої родини. А ще розуміння і повага до того що ти робиш. Кожний з нас ставить для себе мету, і окреслювати її перспективу, і коли вдома тебе

підтримують, розуміють, то досягнути успіху стає набагато легше.

— Що для Вас є щастям і як його зберегти?

— Для мене щастя — це мої рідні. Я дуже вдячна їм за підтримку. Для мене важливо бачити радісний вогник розуміння в очах своїх дітей. Проте важливими складниками щастя є також друзі, мої однодумці, які ніколи не зрадять. Їх не багато, але без них життя буде неповноцінним. Це мій маленький світ, моя країна, яку я оберігаю та ціную.

— Що Ви хотіли б побажати сучасним матерям?

— Перш за все, щоб вони з любов'ю відносилися до дітей, надавали їм допомогу та направляли у правильне русло. Я як людина, яка працює із молоддю, можу сказати, що мудра, розумна порада дуже важлива. Інколи від неї може залежати подальше життя вашої дитини. Особисто для мене завжди була важливою думка моїх батьків. Батьки навчили мене шанувати людські цінності, те ж саме я намагаюся навчити і своїх дітей. Це такі речі, які повинні передаватися на генетичному рівні, і закладатися ще з дитячих років.

Вікторія Михайлюк

3 калейдоскопу подій

Я вірю у велике майбуття України

ДО 150-ЛІТТЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВОЛОДИМИРА ВЕРНАДСЬКОГО

Серед видатних синів українського народу однією з наймасштабніших постатей є вчений-енциклопедист, природознавець, мислитель світового рівня Володимир Іванович Вернадський. Він здобув визнання як основоположник наукових напрямів і нових наук про Землю, творець революційного вчення про біосферу, організатор і перший президент Української академії наук, геніальний теоретик, який визначив магістральний шлях пізнання Всесвіту і законів розвитку цивілізації.

Володимир Вернадський належав до тих патріотів України, які передбачали щасливе майбуття свого народу, наголошуючи на тому, що він обов'язково посіде гідне місце і в Європі, і в світі. Перед смертю вчений передав до Академії наук України свої спогади, в яких зазначав: «Я вірю у велике майбуття і України, й Української академії наук...».

Сподівання видатного вченого спробували втілити в життя студенти 41-ої (куратор – Терешко І.Г.) та 51-ої (куратор – Йовенко Л.І.) факультету української філології. Так у співпраці з викладачами-кураторами

ними було організовано і проведено виховний захід «Я вірю у велике майбуття України», приурочений до 150-ої річниці від дня народження В.Вернадського.

Студенти підготували цікаві повідомлення про життя і наукові звершення дослідника, із зацікавленням вислухали розповіді про нього викладачів, що керували проведенням заходу. Наприкінці всі учасники переглянули документальний фільм про видатного вченого...

На зустріч 220-річчю Тараса Шевченка

На кафедрі української латератури та українознавства відбувся семінар «Актуальні проблеми вивчення творчості Михайла Коцюбинського».

З доповідями виступили викладачі кафедри української літератури та українознавства і студенти-філологи.

Працівники бібліотеки презентували виставку науково-методичних публікацій про письменника. Народний аматорський колектив «Софія» та студенти третього, четвертого та п'ятого курсів взяли участь у літературно-музичній композиції, яку підготували Лопушан Т.В. та Зарудняк Н.І.

З нагоди дня народження М. Коцюбинського відбулася презентація науково-дослідного проекту «Домінантні риси виховання в родині Коцюбинських», створеного студентами 51 та 41 груп, членами студентського наукового фольклорного товариства імені Хр. Яворинського.

Студенти у співпраці з викладачами-кураторами (Терешко І.Г., Йовенко Л.І.) підготували цікавий відео-фільм у форматі комп'ютерної програми Windows Movie Maker про елітарну родину Коцюбинських, зокрема дослідили їхній родовід, зміст національного виховання в родині, а також народні джерела творчості митця.

З ініціативи кафедри світової літератури та російської мови відбувся Всеукраїнський науково-практичний семінар «Проблеми сучасної лінгвістики та лінгводидактики». Співорганізаторами заходу є Уманська районна державна адміністрація та районний відділ освіти.

На базі науково-дослідної лабораторії «Етнологія Черкаського краю» (керівник – кандидат педагогічних наук, професор, зав. кафедри української літератури та українознавства Сивачук Наталія Петрівна) відбулось засідання наукового товариства ім. Хрисанфа Яворинського. На запрошення відгукнувся відомий гармоніст, член спілки гармоністів України, переможець багатьох міжнародних та світових фестивалів і конкурсів Калінічук Олександр Олексійович.

На запрошення кафедри української літератури та українознавства до студентів факультету української філології приїхав видатний науковець, член Національної спілки письменників України, заступник директора Інституту літератури ім. Т.Шевченка НАН України, автор численних літературознавчих досліджень Сергій Анастасійович Гальченко. Він прочитав студентам лекцію на тему «Повернені шевченківські раритети». Продемонстрував найновіші шевченкознавчі видання (до яких причетний і сам), поділився власними напрацюваннями й новими видавничими планами. Розповів історію пошуків окремих документів, пов'язаних із Шевченком, повідав про окремі варіанти та неточності трактувань Кобзаревих рукописів та багато інших архівних «цікавинок».

Під кінець зустрічі п.Сергій вичерпно відповів на численні студентські запитання. А також — подарував декілька цінних книг для Літературного кабінету, що функціонує при кафедрі української літератури та українознавства.

Крім корисної та цікавої інформації, всі присутні отримали від гостя й урок людяності, патріотизму та оптимізму. А ще — приклад натхненної праці заради України: праці, яка здатна здолати всі несприятливі обставини й перепони.

Урочисто й сердечно — саме так пройшло вшанування Тараса Шевченка біля пам'ятника великому Кобзареві. Після покладання студентами квітів до підніжжя постаменту слово мовила викладач кафедри української літератури та українознавства Н.І.Зарудняк. «І день де, і ніч іде...» — ці душевні й завжди актуальні рядки мовби огорнули всіх присутніх студентів і викладачів, захопили своєю мелодикою і водночас заставили задуматися про вічне.

Наталія Іванівна говорила й про контрасти: який він, Шевченко? Щасливий чи нещасний? Герой чи мученик? Сивочолый класик чи вічно молодий бунтар? Висновок один: його треба **ЧИТАТИ** і вдумуватись у кожен рядок.

Цей висновок підтвердили студенти факультету української філології Віталій Слободянник і Наталя Юрченко, які вийшли на умовну сцену й поділилися з присутніми своїм баченням Шевченкових поезій «Гонта в Умані» (уризок з поеми «Гайдамаки») та «Холодний Яр» (художній керівник — викладач кафедри української літератури та українознавства І.М.Снігур). Декламування було справді дуже сильним і навряд чи залишило когось байдужим.

Повертались на пари сповнені Шевченковими словами і — весняного сонечка, що, наче відчувши святкову атмосферу, нарешті пробилось крізь хмари.

Популяризуючи читання

З нагоди Тижня Дитячої книги в Уманському навчально-виховному комплексі «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №7 — колегіум» відбулась зустріч з доцентом кафедри української літератури та українознавства УДПУ, членом Національної спілки письменників України Мариною Павленко.

Спершу вчителі закладу (серед них, що приємно випускники факультету української філології, як-от головний організатор дійства, бібліотекар Ольга Несварлива та інші) поділилися своїм здобутками в царині дитячого читання. Серед іншого тут і перемога учня Назара Мельника у І етапі Всеукраїнського конкурсу відгуку на сучасну дитячу прозу (керівник Л.В.Лісова), який, між іншим, писав свій відгук саме за книжками авторки-гості.

Потім школярі продемонстрували сценку за книжкою Марини Павленко «Домовичок з палітрою» і розповіли, що в їхній школі теж водиться власний «Домовичок».

Тоді надали слово гості, вона поділилася секретами любові до читання, деякими гранями своєї творчості й думками про літературу та книгу взагалі. Також висловила свою радість з приводу того, що в колегіумі є такі гарні, сумлінні й активні працівники, як випускники Уманського педуніверситету, вони були окрасою факультету і тепер ними може пишатися школа.

Завершилось усе вже традиційним фотографуванням «на згадку» й роздаванням автографів.

У День рідної мови в Христинівській ЗОШ (йдеється про село однойменного району) відбулась зустріч вчителів та учнів з доцентом кафедри української літератури УДПУ, письменницею Мариною Павленко.

Розмова проходила в теплій душевній атмосфері. А на завершення головний ініціатор зустрічі — вчителька української мови Кравчук Ольга Михайлівна, — запропонувала своєрідну міні-інсценізацію окремих фрагментів книжки Марини Павленко про дитинство видатних українських письменників і громадських діячів Павла Тичини, Надії Суровцової, Василя Симоненка, Василя Стуса й Ірини Жиленко із серії «Життя видатних дітей».

Директор школи К.В.Суржко й заступник директора з навчально-виховної роботи Л.С.Симоненко теж висловили свої враження від заходу. Між колегами також відбулась цікава й плідна розмова про стан освіти, про сучасних дітей, про співпрацю школи й Уманського педуніверситету.

В рамках Тижня Дитячої Книги в Тернопільських школах та бібліотеках відбувся ряд зустрічей з викладачем УДПУ, членом Національної спілки письменників України М.Павленко. Розмови велись насамперед про Книгу і Читання, і, приємно, що тернопільські школярі показали свою обізнаність з сучасною українською літературою. Про це свідчили й питання, які вони задавали, і — книги Марини Степанівни, які вони приносили авторці для підпису. Вчителі й бібліотекарі теж брали щонайактивнішу участь у розмові.

Попри холодну погоду, враження в усіх залишилися сонячними й весняними.

Цікава екскурсія

Нещодавно ми, студенти 13 групи факультету української філології, разом із куратором Мариною Степанівною Павленко, відвідали філіал Уманського краєзнавчого музею — міську картинну галерею. Там, крім постійної експозиції, мали змогу ознайомитись ще й із творчістю видатних уманців.

Так, всіх нас вразили картини художника Віталія Крижанівського: своєю щирістю, любов'ю до рідного міста і якоюсь неймовірною добротою. Особливо зворушує те, що автор постійно й у всіх ракурсах зображує свій рідний уманський дворик — хоч, на жаль, по пам'яті, — малює портрети своїх Мами й Тата. Просто приголомшили нас його масштабні полотна з циклу «XX століття», де подано трагедію сталінських репресій, Голодомору й другої світової війни.

Сподобалась нам і виставка, присвячена знатній уманській родині Крамаренків — лікарів, художників і справжніх патріотів.

Ми навіть без запрошення чи нагадування занотували нашу вдячність і захоплення в музейній книзі відгуків. Сподіваємось, невдовзі навідаємось сюди знову!

Олена Усатюк, 13 група

Що може бути прекраснішим ніж краса слова? Мабуть, нічого. Слово — вітлення наших дум, переживань та мрій. Із справжнім майстром слова, відомою журналісткою та просто прекрасною жінкою Софією Кривомовською мали можливість зустрітись студенти факультету української філології: завдяки кафедрі української літератури та викладачеві М.С.Павленку.

На зустрічі відбулася презентація першої збірки поезеси «Світ...ЛО...тін», яка нікого із присутніх не залишила байдужим. Софія Кривомовська в декількох

рядках вірша передає наскільки емоційно та глибоко людські почуття, що аж мороз по шкірі.

Виявляється поетеса була нашою колегою: навчалася на філологічному факультеті УДПУ. Як стверджує сама Софія, вона не була старанною студенткою і частенько могла чогось недовчити або просто не прийти на пари. Проте весь свій вільний час проводила в бібліотеці, читаючи твори російських та українських авторів. Бувало навіть таке, що Софія наскільки переймалася книгами, що літературні герої їй навіть снилися. Закономірно, що у студентів виникло запитання до поетеси: «Якщо Ви не дуже гарно навчалися, то як змогли досягнути таких висот у професійному житті?». На що Софія відповіла: «Все що пропустила в університеті, довелося надолужувати самостійно, часто засиджуючись до ранку над підручниками. Тому ось вам моя порада: поки є можливість навчайтеся, інакше кожну пропущену чи не вивчену вами пару (а це година двадцять) прийдеться надолужувати самостійно роками».

Зустріч пройшла в дуже приємній атмосфері, кожен учасник якої поніс із собою частиночку душі поетеси, яка своєю життєрадісністю та оптимізмом заряджає краще, ніж будь-яка філіжанка кави.

Вікторія Михайлюк

Щастя «сродної» праці

Про Любов Петрівну можна сказати дуже багато гарних слів, але, мабуть, жодне з них не передасть і наполовину того, якою вона є Людиною. Людиною з великої літери. Це людина, яка дуже відповідально ставиться до своєї роботи, яку обожнюють студенти, колеги. Завжди усміхнена, привітна, щира, готова підказати, порадити, допомогти. Кращого керівника практики студентам 3, 4, 5 курсу годі й шукати!

Ми щиро вітаємо Вас з Днем народження! Бажаємо міцного здоров'я, оригінальних творчих ідей, позитивного ставлення з боку колег, друзів та студентів, неабияких успіхів у житті, оптимізму, натхнення, тепла і злагоди, родинного затишку і любові Ваших рідних та близьких. Нехай здійсняться Ваші творчі задуми та плани, а всі Ваші починання супроводжує надія та успіх. Бажаємо Вам бути завжди у гарному настрої, вірити у свої сили, прагнути до втілення своїх мрій в реальність.

А ще бажаємо, щоб у наступний свій ювілей Ви впевнено і гордо сказали: «Я маю все, що хотіла, чого прагнула і бажала, про що мріяла і що зробила, що втілювала і чого досягла. Життя — прекрасне!»

Даруємо Вам такі рядки:

Рокам немає спини, мов воді,
Що з гір біжить потоками стрімким.
А Ви живіть сто років у красі
І залишайтеся вічно молодими!
Хай люди пам'ятають Вас хороши,
Щасливим, довгим буде майбуття
І не бракує сил, здоров'я, грошей
На щедрий і довгий Вам літ!!!

Від імені студентів,
Пастушенко О.Ю.
42 група

Безсмертний Сковорода основою людського щастя називав «сродну працю», тобто ту діяльність, до якої людина має природний нахил і здібності. «Сродна праця» приносить щастя, додає сил, «потрібне робить неважким». Саме ця мудрість великого філософа спадє на думку, коли намагався збагнути й осягнути секрети життєвого таланту нашої вельмишановної колеги Любові Петрівни Пархети, яка обрала собі саме

таку роботу, від якої отримує насолоду і має шану від людей.

На кафедрі української літератури та українознавства Любов Петрівна працює з 1997 року. За цей час зарекомендувала себе досвідченим фахівцем, до якого можна завжди звернутися за порадою чи допомогою. Поруч з нею досить затишно та спокійно, бо випромінює не тільки щирі посмішки, а й готовність по-дружньому підтримати, розрадити, заспокоїти. Недаремно не одне покоління студентів називає Любов Петрівну улюбленим викладачем, що є доволі високою похвалою й досягненням для педагога.

Та, щоб зрозуміти секрети життєвого таланту нашої колеги, треба неодмінно торкнутися його коренів. Народилася Любов Петрівна в славному своєму історію Запорізькому краї. Її теплота, доброзичливість, порядність йдуть від скромного сільського дитинства, замішаного на чистих, тихих заходах і світанках, на добросерді й працьовитості батьків, про яких завжди згадує з глибокою шаною.

Любов до пісні та слова покликала Любов Петрівну на філологічний факультет Запорізького державного

педагогічного інституту. Свою педагогічну діяльність вона розпочала на посаді вчителя української мови та літератури середньої школи №37 м.Запоріжжя. Згодом працювала викладачем Запорізького металургійного технікуму.

Через деякий час життєві дороги привели її в Умань. Учителювала в середній школі №5, була науковим співробітником Уманського краєзнавчого музею. Працюючи викладачем Уманського педагогічного університету, у 2006 році успішно захистила кандидатську дисертацію: «Українська література як навчальний предмет у спадщині В.О.Сухомлинського». Нині доцент кафедри української літератури та українознавства.

Любов Петрівна — досвідчений, вимогливий педагог, невтомний у пошуках нових форм педагогічної творчості науковець. Почуття глибокої відповідальності не тільки перед громадськістю, а, насамперед, перед своєю совістю пронизує всю її діяльність. Колеги і студенти поважають Любов Петрівну за професійність, обов'язковість, самокритику, вміння відстоювати власну думку. На неї завжди можна покластися. Вона вміє товаришувати і цінує друзів, перевірених роками.

А ще Любов Петрівна чудова мама, дружина, бабуся, невістка і теща. Надзвичайно гостинна, турботлива, вишукана у вміні зустріти і пригостити.

Для колег і студентів вона є зразком смаку в одязі, заціці, поведінці, спілкуванні. Має неабияке почуття гумору і потужний голос, який зачаровує.

Колектив кафедри щиро вітає Любов Петрівну зі славним ювілеєм! Нехай життя завжди буде світлим і радісним, а щирі привітання від рідних, друзів та колег додадуть життєвої насниги у скарбничку Вашої щирої та доброї душі. Людська шана хай буде подякою Вам за плідну працю, за мудрість, за вміння творити і дарувати людям добро. Від усього серця бажаємо Вам міцного здоров'я, оптимізму, родинного благополуччя, Божої благодаті на многі і благі літа!

Викладачі кафедри
української літератури та українознавства
Уманського державного педагогічного університету
імені Павла Тичини

Літературна комора

ТВОРЧИСТЬ УЧАСНИКІВ

ЛІТЕРАТУРНОГО ОБ'ЄДНАННЯ ІМЕНІ МИКОЛИ БАЖАНА

Артур Цикалюк,
випускник, вчитель Гайсинської ЗОШ

Бачив
Сьогодні
Гусей.
Четверо
Білих —
Над Гайсином.
О диво!
«Курли!» —
Від буденності.
Першу
Звістку
Про весну.
Свято
Продовжилось.
Прощально —
Крилами.

Вранці
Шматочок
Неба
Сірого
Привітався
Крізь
Вікно.
Несолоні
Сльози
Зустріли
Надворі.
Починаю
У Сьогодні
Політ.
Усмішка —
Як парасолька,
Захищає.

Дві
ворони
цінуються
на горбку
посеред
поля.
Хіба —
лиш лебеді —
любов?
Чорні
теж у повнім
праві —
власний
світ.

Витри
Сльози
У моє
Плеche.
Сьогодні —
Ні на крок.
До кінчиків
Пальців
Рідні!
Чоловік —
Опора.
Тримають
Тендітні
Руки.
Витри
Сльози
У моє
Плеche
І любі.
До сивини.

Беззахисно-
Сине
Небо
Навіює
Сум.
Сонце
Усміхається
Крізь
Сльози
Сивий
Тузі
Журавлів.
На прощання —
Із серця
Слова.
Листочки
Останнього
Вальсу
Чекають.
Павучки-
Магеллани
Слухають
Чорно-
Білу
Музику
Беріз.
Щемлива
Коліскова
Закінчилась:
«Засинай,
Засинай...»

Ольга Воєдило,
студентка

Я перепрошую, а вчора — то не Ви?
Не Ви нахабно тисли на дзвінки?
Не Ви глумили двері мого спокою?
Не Ви зробили душу не глибокою?

Хіба не Ви словами годували?
Зі зверхністю в долоні Ви плескали?
Хіба не Ви здіймали догори
На щогли переможні прапори?

Та як не Ви?!! Ну ж, зачекайте —
Кардіограму серця прочитайте:
На ній всуціль пробито тільки Вас:
В три чверті, в профіль, і в анфас!

То Ви у голові моїй засіли
Шматуючи і душу, й серце, й тіло!
То Ви безжально перейшли убрід,
Лишаючи в душі кривавий слід!..

Олег Сирота,
випускник, вчитель
НАВК №24 м.Умані

Гастрономічне

Самотнє серце не знайшло притулку.
До пари бутерброда не знайшло!..
О, як би радо на французьку булку
Воно, старе й варене, прилягло!..

Я намастив на свіжу скибку неба
Світанок зі сріблястої імлі.
Мені ковтка повітря зранку треба,
Щоб мрії нагородвані були.

Сніжана Шутко,
студентка

Останній день зими: зриваю календар.
Не хочу бачити, як дні летять шалено.
Моя любове, вічності сподар!..
Ти ж восени... повернешся... до мене?..

Я люблю тебе, друже, давно.
Не любив так, мабуть, і Петрарка.
Засипає снігами вікно,
Щось співає собі кавоварка...
От лиш кави давно я не п'ю:
Кофеїн і любов — несумісні.
Він читає уранці реву.
Він не чує ні слова із пісні...

Ірина Коваль,
студентка

Ангел

Повний місяць вийшов з-за хмари,
Освітливши усе, мов ліхтар.
Розлетілись по світу примари,
А довкола все сповнилося чар.
Ти до мене прийшов нечутно,
Із далекого краю.
Примостився в уяві зручно,
Запитав, чи я часу не гаю,
Чи єдине життя не марную
На образи, і злість, і тривоги.
Чи похмуризм усмішку дарую,
Дію чи тільки жду допомоги...
...Що сказати? Усяке буває...
То права я, а то й — винувата...
Ангеле, це ж тебе не лякає?

...Усміхається Ангел крилато...

**Костянтин
Тютюнник,**
випускник

У пам'яті — забуті мрії.
У голосі — з'явилась тиша.
Мої слова чекають дії.
А я ховаюся, наче миша.

В хмарах ховається місяць-приблуда:
Здається, боїться він бути на людях...

Брехнею створена імперія життя
Скорочує моє серцебиття.

Губами ловиш перший сніг,
Який, спускаючись до ніг,
Зацепить дотиком своїм.
І ти розтанеш, потім — він...

Леся Недра,
студентка

Песимістичне
Каяття нам всім немає.
Ми згурналися життя.
Чорна Дама нас долає
І несе у небуття.

Потім ми прощення просим, —
Але пізно вже просить!
Ми гріховну душу носим.
А до прірви — тільки мить...

От і все. Уже — зірвалися.
Що тепер уже робить?
Лише зорі обзивалися:
«Не хвилюйтеся. Тихо спить».

**Александр
Шабалдов,**
студент

Загублена душа у хаосі мелодій
Шукає сенс буття у круговерті днів,
І в сутінках думки мереживом
приходять
Забутих почуттів й невимовлених слів.

Забулось все давно — і голос, і обличчя,
Раптовий доторк рук і ніжність у очах,
Лиш згадки-почуття у неможливість
кличуть,
Коханням і життям приходючи у снах.

А за вікном роки хвилинами минають
У пелюстках троянд і пахощах бузку,
І навіть уві сні я вже не пригадаю
Свою навік любов, солодку і гірку.

Кривавить полум'ям блакить,
І ніч проколота вогнями,
Де лік непрожитих століть
Веде спокійно Чорна Дама.

Бездухний янгол темних днів
Під слів мечів збирає душі,
Глухий до відчаю і слів,
До сліз і молитов байдужий.

Із темряви приходить жаж,
І у кривавій веремі
Я бачу у чужих очах
Дзеркальний відблиск безнадії.

Та хай кружляє чорний крук,
Я ще жива, я пам'ятаю
Твій довгий погляд, ніжність рук
Серед незайманого раю.

Нехай лиш сон моя любов,
Але в пекельній круговерті
Я раптом пригадаю знов
Заради чого варто вмерти...

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: вул. Садова 28, м. Умань, 20300, кімната 327

Головний редактор: Марина Степанівна ПАВЛЕНКО
Макетуння та верстка: Вікторія МИХАЙЛЮК

Свідectво про реєстрацію — ЧС — 479 від 16. 06. 2005 року
Друк: ПП Жовтий О. О.